

4.172

OBĚŽNÍK

České katolické missie

Otakar Březina :

MOJE MATKA

Šla žitím matka má, jak kající smutná,
den její neměl vůně, barev, květů, jasu,
Plod žití suchý jen, jenž jako popel chutná,
bez osvěžení trhala se stromu času.

Pod tíží tmavých let svou nakláněla šiji,
žeh práce žíravý jí z nervů svěžest leptal,
smrt svoji líbala a v těžké agonii
ret její s úsměvem jen slova díků šeptal.

Na vlhký mramor chrámů klekávala v snění
v hrobových vůních voskovic a před oltáři
a vonných útěch déšť a visí vykoupení
v své duše kalich chytala jak rosnou záři.

Ó matko má, dnes v světlo proměněná,
ty šípe, vystřelený do Ohni sk a .
Tajemství věčně planoucích! Zvuk tvého jména
na našich vlnách dochvěl se, však vím, jsi blízka !

POHLEDNICE Z DOMOVA

Podivujeme se, s jakým vkusem si Panna Maria vybírá místa pro své svatyně, kam, kam, do jakých to pozemských rájů, vábí své děti.

VRANOV ? To je líbezná poutní místo v kraji plném skal, hlubokých údolí, zamyšlených lesů, čistých vod, úhledných sadů a polí s tisícem skřivánek. Kouzelná země na dohození kamenem od samého Brna. A účívá se tam M i r i a m dívanka, M i r i a m nevěsta, jejíž půvabem byla okouzlena sama Boží Všemohoucnost. M i r i a m dosud bez Děťátka, dívanka s hlavou půvabně nakloněnou pronáší tam své vroucí F I A T k poselství Boží vůle. V tajemné bezčasovosti legend přenesl tam anonymní umělec Mariinu dívčí podobu do sošky z lípového dřeva.

Legenda vypravuje, že poutní místo V r a n o v vzniklo v roce 1240, tedy rok před tím než jiná Mariina hora - H o s t ý n - zastavila povodeň Tatarů ohrožujících Evropu. Na několik místech se legenda zminuje, že na Vranově byl na přimluvu Panny M a r i e v r á c e n z r a k s l e p ý m . Tak už samému zakladateli Vilémovi a potom během věků ještě několikrát. Vilém ještě slepý - dal postavit dřevěný kostelík na místě, které si Panna Maria sama označila. Přes ten kostel se za víc než 350 let převalily všelijaké dějinné porhomy, ale A u l a V i r g i n i s , jak se VRANOV jmenoval latinsky, pře-trvala všecko proti křesťanské a protimariánské běsnění.

Začátkem 17. století přechází VRANOV z rukou protestanta Šembery dědictvím na jeho dvě dcery, které se provdaly za dva bratry z domu Lichtensteini. A to už vlna vroucí mariánské ústy zavlažuje celou Moravu. Roku 1622 strhli dřevěný kostelík a postavili nádherný kostel v dnešní podobě. Patronové kostela si pod ním stavějí hrobku. Za čtyři léta potom přicházejí z Francie Otcí Pauláni na Vranov a po víc než 250 let vzkvětá tam jejich klášter a mariánská svatyně. Když byli r. 1784 Pauláni rozptýleni, stává se poutní kostel chrámem farním. Nikdy nepřestal vábit svou krásou celé generace mariánských poutníků. Ještě před sto lety se tam pestřily kroje, rádi sem putovali z dálky Slováci a Rakušaně.

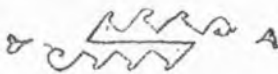
Dnes bývá na prostranství kolem kostela plno autobusů, aut a motorek. Když v předvečer hlavní pouti nesou družičky kolem kostela starodávnou sošku M i r i a m nevěsty, planou v rukou poutníků svíce a do mlčících už lesů zněí hlahol zvonů a horoucí Zdrávas. Koušek za těmi mlčícími lesy šlehají neonové reklamy veletržního Brna. Možná, že některý z těch starých dubů slyšěval ještě chorál:

Maria, Matko žádúcí, tys královna všemohúcí,
prosiž za nás, za křesťany, svého syna, Hospodina.
Kyrie eleison !

Dnes zaznívají po průvodě ze zešěřelého kostela kytary a živý rytmus písně :
Ó Maria, matiěko milá, nikohos ještě neopustila,
toužíme jednou - tam v nebi s tehou -
tvě Jezulátka oslavovat.

Řekněte mi, prosím : změnilo se něco na podstatě věcí ?

V. Mazálková, Brno

S vděčností zasvětili křesťané nejkrásnější měsíc v roce - měsíc m á j - měsíc naděje rústu, zpěvu a radosti MATCE Boží, Panně M a r i i. Ozdobme i my v našem bytě její obrázek nebo sošku květy a při májových pobožnostech i když jsme daleko od vlasti - prosme ji, aby nám a celému světu obdržela u Boha pokoj a svobodu, které m a r n ě oěkáváme od kanonů, diplomatů nebo vědy!

V květnu slavíme zároveň s v á t e k m a t e k , proto básně v tomto čísle nám připomínají její tvář a lásku. Vzpomínka na matku nám vyluzuje teplo hladící tváře, promlouvá k nám slova moudrá a strážná, přichází nás povzbudit k dobru, ukazuje cestu. S matkou je spojen náš život, její vliv nám otvíral cestu do světa.. ona nás učila znat Boha i vlast...děkujeme Bohu , že nám dal zbožnou a obětavou matku ... !

DELNÍK

Nevím jak vy, ale mně se pod dojmem prvního máje vybavuje slunný den, svěží zeleň, samozřejmě Máchův máj, mnoho praporů, radostné obličejy, hudba a tisíckrát pozdravujeme Tebe ... je to zároveň svátek práce. Imy, křesťané s lávím e práci, ctíme ji a ctíme tím i pracovitěho člověka intelektu i rukou. To nikterak neodporuje Bibli a našemu učení, neboť jsme slyšeli: "V potu tváře budeš jíst svůj chléb! a Pavel říká: kdo nepracuje, ať nejí! Proto Církev před několika roky zasvětila Prvým máj svatému Josefovi, jenž má být v zorech dělníků.

Svatý Josef měl krásné povolání: jako otec vychoval v muže Božího Syna. Zvykli jsme si vidět jeho oslavení a jeho život se nám zdá tajemný a mimořádný. Takovým také byl. Ale podíváme-li se, co vyplňovalo většinu jeho pozemského času, budeme snad i trochu zaraženi, protože to byla "jenom" práce. A dělal práci, která nebyla vůbec nějak mimořádná nebo vznešená nebo obdivovaná nebo zvláště dobře placená. Nazaret jej znal jako tesaře. Josef pracoval s dřevem, byl řemeslník. Lidé jej nepovažovali za vynikajícího, protože když se postavili odmítavě proti Ježíši jako slíbenému Mesiáši, zdůvodnili to takto: "Copak to není syn tesařův?" /Mat 13, 55/ Bývalo by snad pro ně přitažlivější, kdyby Mesiáš byl synem nějakého intelektuála nebo vypuzeného krále. Studovaný otec by přece mohl připravit syna na učitelský úřad. Ale tesař?

Bůh přisoudil Josefovi práci málo ceněnou a v těch dobách možná i pohrdanou. Josef pracoval jistě dobře, ale výsledky jeho práce nevzbuzovaly žádnou pozornost. Byl tesař, jakých bylo tisíce. Tak v Josefovi vrátí Bůh čest nejkromnější a nejprostší práci všeho druhu. Vedle velikých jmen vůdců dějinného vývoje, vynálezců, umělců, - prostě lidí vynikajících - je tu vždycky nesmírné množství lidí pro svět bezejmenných, kteří nedělají nic mimořádného, nic okouzlivého, nic nevynalezou ani neobjeví. Nemají k tomu schopnosti nebo příležitost. Nejsou obdivováni a vyznamenáni. A přece právě jejich nepostradatelná práce udržuje běh vývoje světa, vzrůst kultury, zlepšení životních podmínek... Jejich vzorem je svatý Josef. Vždycky posiloval a kež do konce věků posiluje pokornou hrdost z dobře práce všech, které nikdo nezná, kteří nejsou mimořádní.

Práci zajišťoval existenci rodiny. Musel pracovat, aby vydělal na živobytí. Nepatřil mezi ty, kteří k svému neštěstí pracovat nemuseli. Nebyl příživníkem. Každodenní prací dokazoval svou lásku svým milým, pracoval pro ně. Je ochráncem a v zorech všech, kdo proměňují námahu na dar lásky rodině, která jim byla svěřena. - Josef sloužil svému okolí. Pracoval na prostínských zakázkách pro své chudé sousedy: stůl, krov, lavice ... Záleželo mu na tom, aby jeho výrobky dělaly dobrou službu. Měl svou tesařskou čest. Vzor a ochránce bezejmenných poctivců všech věků, kteří před očima Boží kontroly předávají výsledky své práce bratřím.

Božímu dělníku záleží na tom, aby se zalíbil Pánu. Práce je mu modlitbou a kláněním. Nezavil jí tíhy a tvrdosti, zbavil ji jen prokletí. Vzor a ochránce všech, kdo si umějí při práci zazpívat. Svému řemeslu vyučil i Božího Syna. Kdosi namaloval svatého Josefa, jak tesař kříž. Je nepravděpodobné, že by to někdy opravdu dělal. V Nazaretě nebyla po křížích poptávka, byla to vesnička - šibenice a kříže se vyrábějí poblíž soudních dvorů. Ale umělec tím chtěl naznačit, že Josef měl podíl na Kristově kříži. Vychoval z dítěte muže, připravil jej pro pozemský život, který měl své finále na kříži pro záchranu lidstva.

Nežný a chápající ochránce otců, kteří prací vychovávají své syny v muže, jež vydají svědectví Ježíši Kristu a budují lidštější svět...

Učitelka z Moravy

"Svatý Josef, dárce Chleba, je živitel země České tím Chlebem Věčným, tím pokrmem nebeským, po němž lační v neškonalém toužení.. Boží země Česká, vdova opuštěná.."

Karel Schulz: Pochvala svatých

HRABYŇ

Petr Bezruč:

Tak leckdy, kdy lehké topasy přší
s topolů v cestu a ve sny mi srší
tak leckdy se mihnou pobožné řady
s korouhví napřed a dojemným zpěvem.

Ctím tvoji víru, ty staříku sivý,
ctím vaši víru, vy děvuchy ze vsi.

Dávno je tomu, tenkrát jsem býval
syneček švarný, po cestě jsem zpíval,
korouhev napřed, za ruku otec
vedl mne dolem a vedl mne borem,
až přišla Hrabyně, vysoká Hrabyně,

mohutný kostel s Marií Pannou,
poutníkem žehnal pan farář Běhm.

Byli tu z Modré a byli tu z Polské,
byli od Váhu a my od Těšína,
nabit byl kostel, sladkými zory
hleděla na nás Hrabyněská Panna,
a před ní kázal pan farář Běhm :
bílé jsem čelo do prachu chýlil,
andělů zástup srdcem mi pílil,
sladkými zory hleděla na mne
Hrabyněská Panna, a před ní kázal
pan farář Běhm.

Kardinál J. Danielou : CO MI DÁVÁ CÍRKEV

To, co mne váže k Církvi Kristově jsou s v á t o s t i . Zůstávám-li v Církvi, je to proto, že je to "životodárné" prostředí. Je to ráj v němž působí síly D u c h a . Zde se mne smývají řeky vody živé š p í n u , zde mne svým ovocem krmí strom života. " My ostatní, malé ryby, bychom nemohli žít mimo vody", říkal Tertulian. Já, nemohu žít mimo prostředí s v á t o s t í . Mimo životodárného prostředí svátostí, v němž se můžeme občerstvovat, není d u c h o v n í život. Protože lásku Boží zasel v našich srdcích Duch Svátý a protože Duch Svátý byl dán Církvi a protože to jsou svátosti, jimiž nám je zprostředkován. Současní "reformátoři" objevili nové náboženství- náboženství slova. Jeho původ je dobře znám. Je v teologii Karla Bartha a v článku "logos" v Kittlově slovníku. Slovo se stalo jejich smetanovým dortem. Vzali si slovo v květnu 1968 /nepokoje v Paříži/. Vzali si je tak, že je lidé žádají, aby m l č e l i a mladí lidé jdou do T a i z é hledat t i c h o , jež jim kostely už n e n a b í z e j í . Smíchali dohromady k nepoznání Slovo Boží, Poselství apoštolů a lidské výmysly. Rozhlas a televize jim nabídly obdivuhodný nástroj t l á c h á n í . To, co povídají, tvoří závoj slov, jež označují tajemství.

Ježíš přišel změnit život.

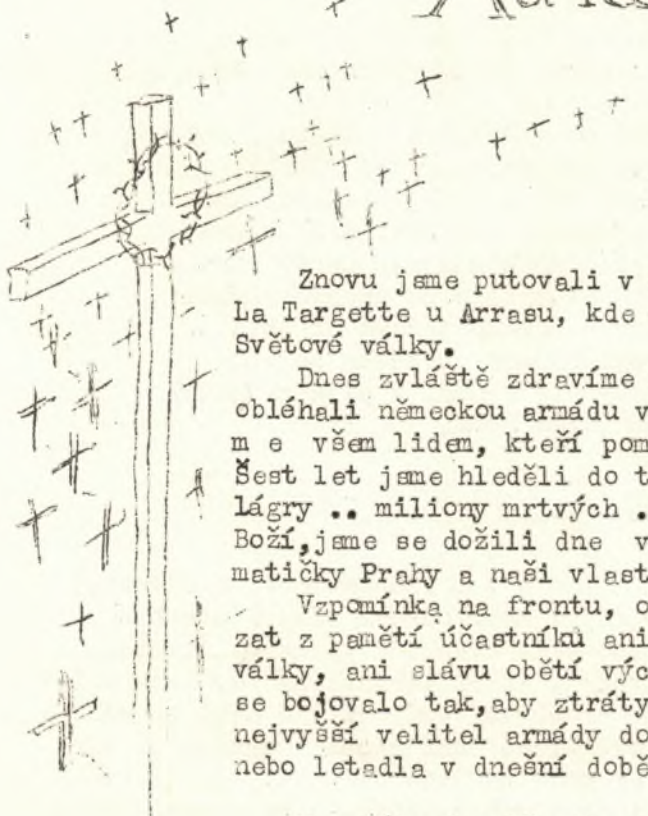
Rázem ubozí kněží již nevědí, co dělat. Přijali kněžství Kristovo, aby udělovali s v á t o s t i a posvěcovali Boží lid i svět. A měli pravdu, poněvadž tu byl opravdu ú č e l , proč se s t a l i kněžími a to se od nich vždy ž á d a l o . Ale nyní se jim v y s v ě t l í j e , že důležité je slovo a svátosti, že jsou druhotné. Mudrácky se jim říká, že obřad, liturgie je jen reminiscencí na obřady Starého Zákona a pohanství, jež čichne p o v ě r č i v o s t í . Hledají tedy být užitečnými jak mohou. Dělalí psychoanalýzu, stavějí baráky, učí sociologii, manifestují s gošisty... samozřejmě ustavičně m l u v í , řekli bychom kecají.. !

Ale cožpak to z m ě n í svět? Tlachání bez Ducha a veřejné mínění u l i c e ? Ježíš Kristus n e p ř i š e l vést rozpravu. Přišel z m ě n i t svět, dát mu život! Změnil jej svou smrtí a svým vzkříšením. Uvedl naše tělo v slávu Otce. A tak toto tělo Kristovo p r o m ě n ě n é Duchem Svátým je s o l i d á r n í s naším, od tohoto zmrtychvstalého těla Kristova přechází život Ducha na veškeré tělo, tak jako vzniklý oheň se přenáší na celé vřesoviště. Tedy Boží ž i v o t se zprostředkovává právě svátostmi a jejich udělování je p o s l á n í m kněží Církve Kristovy. Svátosti Církve jsou jakoby "duchovní lázeň" která mi vrací Boží život a který se nachází jedině v Církvi.... věřím v Ježíše, Syna Božího, a ne nějakého lidského ideologa nebo idola..!

Bůh dal moc posvěcovat lidstvo a p o š t o l ů m a tato moc se předává svěcením kněžím Církve. Církve je z m o c n ě n a Bohem k udělování božího života svátostmi. Mám h l a d po Tělu Kristově - lidské řeči mi n e s t a č í , neboť věřím Kristu, který řekl: " Kdo jí mé tělo a pije mou krev má život věčný"! Tato hmatatelná jistota p ř í - t o m n o s t i . Kristovy mě váže ke Katolické Církvi ... "

Překlad z knihy: Je crois en l'Eglise - sborník čtyř úvah: M. Garrone, J. Danielou, K. U. von Balthazar a J. Ratzinger - v edici Mame, Francie - odpovíme si i my - proč - jsme členy Církve a zda je nám Církve zdrojem života - nač je mi vůbec Církve ?

AU REVOIR DUNKERQUE...

Znovu jsme putovali v neděli 14. května t.r. na čs. vojenský hřbitov La Targette u Arrasu, kde odpočívají naši hrdinové Prvé a Druhé Světové války.

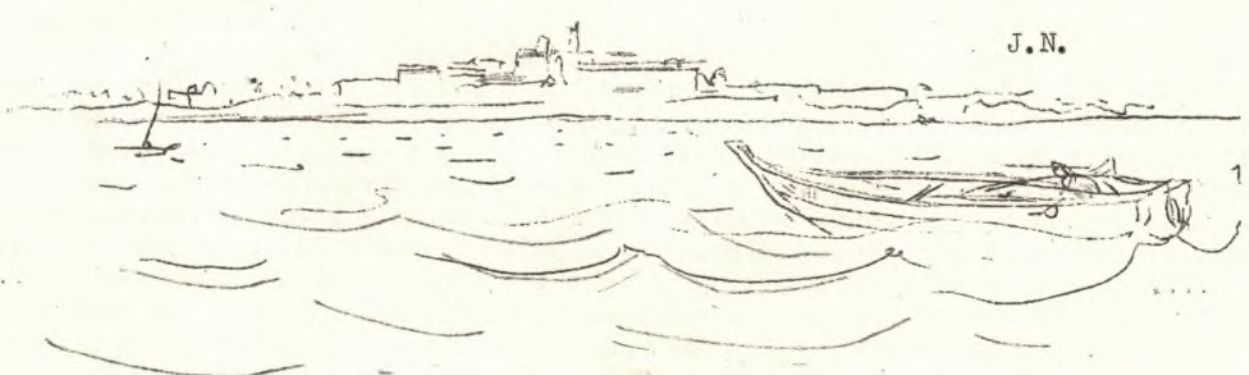
Dnes zvláště zdravíme živé i zemřelé čs. dobrovolníky, kteří r. 1944 obléhali německou armádu v přístavním městě Dunkerque. Rovněž děkujeme všem lidem, kteří pomáhali osvobodit Evropu od hitlerismu. Šest let jsme hleděli do temnot noci, viděli jsme hořící města, mrtvolky, lágry .. miliony mrtvých .. několikrát jsme sami umírali a přece, s pomocí Boží, jsme se dožili dne vítězství - 9. května 1945 - osvobození matičky Prahy a naší vlasti!

Vzpomínka na frontu, o které se raději nehovoří, i když se nedá vymazat z paměti účastníků ani historie, protože nemá slávu Legie První světové války, ani slávu obětí východní fronty Druhé světové války, ale fronta, kde se bojovalo tak, aby ztráty na životech byly co nejmenší, poněvadž jak říkal nejvyšší velitel armády do které tento úsek patřil - trvala výroba tanku nebo letadla v dnešní době jen několik hodin, avšak voják rostl 20 let.

Na této frontě atlantického valu, kde byla řada drobných, ale v té době pro nás účastníky morálně tak důležitých hrdinství; vzpomínám kdy malá skupinka se dostala do blízkosti několika metrů nepřátelským pozicím a pak jen díky, jejímu celodennímu odporu a podpoře dělostřelectva, se večer mohla stáhnout domů. Nezpomenutelné zůstanou - hlídky na lodičkách - kdy každé sebeopatrnější ponoření vesel znamenalo prozrazení a smrt. Nebo neustálé boje o několik faren, které často sloužily za pozorovatelný a kde tankové a průzkumné jednotky dokazovaly své hrdinství a odhodlání obětovat životy za svobodu naší vlasti.

Účastníci čs. západní armády 1939 - 1945 byli v době stalinismu doma ve velké míře promáslodováni a vězněni, ale pro nás pro všechny ona doba zůstává vzpomínkou na naše krásné přátelství a na naše velké ideály. Na shledanou Dunkerque, kde ostrý severák pomalu zakrývá stopy na hrdinské boje Československé brigády na západě, na jejího velitele gen. Aloise Lišku, na hrdinné čs. letce z Anglie, .. na shledanou vy, mrtví i živí bratři..! Připomínejme mladým generacím naše zkušenosti z boje proti hitlerismu ~~aby~~ meditovali strašnou výstřelahu u hrobů v La Targette, v Terezíně a jinde, kde odpočívají oběti násilí a zla... , neboť svoboda se nerodí, za svobodu se musí bojovat!

J.N.

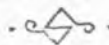

JAN HUS A JEDNOTA CÍRKVÍ

Profesor katolické bohoslovecké fakulty v Praze a historik Dr. Václav Bartůněk napsal nedávno v Dobrém pastýři článek: Ekumenismus a M. Jan Hus: "My staří a starší kněží děkujeme Bohu za to, že jsme se mohli dožít pontifikátu Jana XXIII., Pavla VI. a zasedání II. vatikánského sněmu ... dobře si pamatujeme na volání mnohých dobrých duchovních pastýřů po bohoslužbě v jazyce národním, po novém styku kněží a laiků, církve s nevěřícími a se společností... Jan XXIII. jak se říká " otevřel dokořán okna církve " a dýcháme čistý vzduch Slova Božího a mnohé zdi, které nás věky dělily se sesuly abychom i s ostatními křesťanskými bratry žili tajemství Děti božích... dnes ekumenické hnutí jednoty všech křesťanů velmi pokročilo a slyšeli jsme co se podniká pro rehabilitaci Kalvína, Luthera a také našeho Mistra Jana Husa."

Ekumenické snahy nám nejen umožňují, ale přímo nás nabádají, abychom se odvážili nového Husova ocenění, píše Dr. Bartůněk. Nejde nám o světce, jde nám o spravedlivé ocenění jeho práce, o poukaz na jeho klady, kterých je víc než u ostatních reformátorů. Na jiné rovině by nám mělo jít také o sjednocení našeho národa po staletí rozděleného husitským problémem.. Touto problematikou se zajímal již před válkou a před Concilem Paul de Vooght, člen řádu Sv. Benedikta, historik z Lovánské university, jenž delší dobu dlel v benediktinském staroslavném klášteře v Praze - Břevnově. Tento belgický teolog velmi pečlivě prostudoval prostředí i spisy Husovy - a ještě před Concilem - vydal r. 1960 v universitní edici v Lovani kritické dílo: L'HERESIE DE JEAN HUSS a HUSSIANA. Jsou to dvě sensační knihy, které přiměly prof. Dr. Machovce, filosofa - marxisty, aby r. 1963 vydal knihu: Bude kat. církve rehabilitovat J. Husa ?

Paul de Vooght napsal r. 1969 k 600 výročí narození Jana Husa v anglickém týdeníku TABLET článek, z něhož vyjímáme několik myšlenek. " Druhý vatikánský sněm je inspirací k přehodnocení různých událostí v dějinách katolické církve.. dnes vidíme mnohé osobnosti v jiném světle než včera, ne že by se věci změnily, nýbrž proto, že se změnilo naše nazírání na ně. Za vlivného austrokatolicismu se nevyplácelo mluvit o kacíři ! Z toho kontextu vyvěrá veliká sebekritika církve s bolestnými kapitolami o schismatech a jejich dějinných příčinách. Tak se objevují křesťanské hodnoty, o jejichž existenci jsme neměli potuchy. Naše názory na iniciátory velkých schismat nebo na ty, kdo nesouhlasili v určité době s církví ztratily své ostří. Církev rehabilitovala Johanku z Arcu a změnila náhled na Luthera i Kalvína, ač je nekanonisovala. Mezi těmito dvěma extrémami je případ českého kněze Jana Husa obzvlášť dvojnásobný..."

V sobotu - 3. června t. r. po mši svaté v kostele St. Germaine l'Auxerrois /metro Louvre/ náš přítel Otec Paul de Vooght přednese přednášku ve francouzské řeči na téma: Jan Hus a naše doba. Přijďte a pozvěte své známé abychom lépe poznali osobnost a učení i význam J Husa a nemuseli se stydět, že někdy cizinci lépe znají naše dějiny, než-li my!

Často se spokojujeme jen s matnými poznatky o J. Husovi. Jeho myšlenky obsažené v jeho spisech a kázáních jsou nám tajemstvím a přece jeho duchovní spisy bychom měli meditovat i dnes. Z vyhnanství poslal svým bývalým posluchačkám v Betlémské kapli malý spisek r. 1412, nazvaný: " Dcerka - nebo - li o poznání cesty pravé k spasení ".

Tyto meditace se podobají oblíbené knížce: Následování Krista, ale slyšme slova autora: " Slyš, dcerko, a viz a přichyl ucho své: slyš uchem, viz rozumem a přichyl vůlí ucho své pilně, abys slušíc rozuměla, - rozumějíc, toho; co bude psáno, pilná byla, a jsouc pilná, abys naplnila, naplníc odplatu věčnou vzala a s chotěm svým Ježíšem, pravým Bohem a pravým člověkem, přebývala, jenž panenství zvelebil nad jiné stavy, ráčiv se z čisté panny naroditi a panice m býti, aby nám i panenství i panictví potvrdil a nad jiné zvelebil a povýšil... To slyš, dcerko a viz, že chce, abys poznala sebe, vědouc ke komu jsi podobná stvořena, - druhé, abys poznala své svědomí, - třetí, abys poznala nynějšího stvoření bídu, - čtvrté, abys poznala zdejšího příbytku pokušení, - páté, abys poznala tři nepřetelé, - šesté, abys právě se kála, - sedmé, abys důstojenství duše vážila .."

NAŠE ZPRÁVY

Tento rok dožívá se v Praze 75-ti let Otec biskup Dr. Frant. Tomášek;

Otec biskup oslaví 5. července t.r. na Svátek Cyrila a Metoděje 50 let kněžského svěcení. Rovněž tomu bude 23 roky, kdy obdržel biskupskou konsekraci, z nichž 16 let strávil jako traktorista a teprve 7 let spravuje rozsáhlou diecési pražskou. Přejeme Otci biskupovi a našemu arcipastýři Boží ochranu a sílu do další služby Církvi.

Československý biskup Dr. Josef Hlouch slavil v březnu 70-ti leté jubileum. Krajané v Paříži mu přejí mnoho Boží milosti pro jeho pastýřské poslání.

Dne 23. dubna katolíci pražské arcidiocése v čele se svým arcipastýřem zahájili ve Staré Boleslavi v chrámu Matky Boží oslavy tisíciletého výročí pražského biskupství. Tamy v cizině bychom měli vzpomenout tohoto výročí zvláštním celokrajanským sjezdem ku Sv. Cyrilu do Říma a oživením duchovního života.

Dne 29. března bylo tomu 600 let, kdy v pondělí velikonoční r. 1372 byly slavnostně posvěceny chrám a slovanský klášter EMAUZL za přítomnosti samého císaře Otce vlasti Karla IV. Dožijeme se ještě toho, že v Emauzském chrámě budeme znovu oslavovat Boha?

V Brně byl zvolen za kapitulního vikáře kanovník Ludvík Horký, spolupracovník milovaného biskupa Dr. Karla Skoupého. Novému vikáři přejeme, aby šel po stopách zemřelého arcipastýře.

Před 25-ti lety, v březnu 1947, byl zvolen Opatem břevnovského kláštera Otec Anastáz Opasek. Otec Opat prožil mnoho utrpení. Prosíme Boha, aby mu štědře žehnal.

Sv. Otec Pavel IV volal dne 23. dubna t.r. všechny katolíky k modlitbě za kněžská a řeholní povolání. Prosíme krajané, aby vychovávali jejich děti i pro službu Církve, neboť šíření evangelia a život Církve si vyžaduje přítomnosti kněží. I já se ptám, kdo přijde na mé místo?

V pondělí velikonoční dne 3. dubna 1972 v kostele des Batignolles si vyměnili manželské sliby Daniela Boburková-Gousin, naše krajanka a Jean Guillaume. Novomanželům přejeme hodně Božího požehnání.

V Hünfeldu u Fuldy /NSR/ se koná ve dnech 18. až 24. září 1972 Akademiický týden pro naši mládež od 17-ti let. Budou probírána témata týkající se problémů Evropy a české a slovenské kultury. Bližší informace zašle naše misie.

Ve Washingtoně zemřel ve věku 66-ti let novinář, poslanec, člen čs. zahraniční armády v Anglii Frant. Klátil; byl členem redakce nár.-soc. Českého slova

Začátkem března t.r. zemřel v Bernu /Švýcarsko/ Dr. Fr. Glazer, žurnalist, divad. kritik, starý Pražan z literárního kruhu R.M. Rilke, F. Kafky, Fr. Werfla, M. Broda. Po roce 1945 Dr. Glazer odchází do Bernu jako čs. tiskový atašé. Jako angažovaný křesťan, přítel kardinála Berana a člen redakce známého deníku "Berner Tagblatt", seznamoval Švýcarsko s politickou a náboženskou situací v ČSSR.

V Paříži zemřel dne 7. dubna t.r. krajan J. Škrhák. Rodem z Archlebova /Mor. Slovácko/ přišel do Paříže jako mladý student r. 1926 a vždy štědře podporoval kulturní krajaneký život ve Francii. Naše misie mu děkuje za sociální pomoc. Na jeho úmysl jsme obětovali mši svatou ve dnech 21. a 24. dubna.

Při mši svaté na "Sokolské louce" na Marně u Paříže v neděli 7. května t.r. jsme vzpoměli úmrtí nezapomenutelného pražského arcibiskupa kardinála Josefa Berana a /zemřel 17. května 1969/.

V Praze zemřel po delší nemoci věrný náslédovník Páně P. Antonín MANDL, člen čs. zahraniční armády v Anglii, ředitel Charity v Praze, který v době stalinismu 13 let statečně a s humorem snášel těžké věznění. Jeho pohřbu se zúčastnili zástupci všech křesťanů a několik set věřících v kostele sv. Kříže v Praze dne 17. března t.r.

Jubileum - Tu dubnovou sobotu /15. dubna/, kdy náš pan generál Flipo přišel poděkovat pánu Bohu za pomoc o svém životním jubileu byl kostel v St. G. A. v Paříži při mši svaté plný jako nikdy dosud. U oltáře Msgr. J. Parolek a Otec Bernáček obětovali mši svatou, která se sborem zpěváků, varhan a houslí zvlášť zněla slavnostně. Po mši svaté byl také bohatě prostřený stůl ve farním sále, kde se náš generál znovu přesvědčil jak je oblíben. Ale netajil se také tím, že o oslavy moc nestojí a skromně se vyznal, že přišel víc, jako každý jiný hříšník, než jako oslavenec. Přesvědčil se o úctě vyjádřené Čechoslováky: obcí věřících, dobrovolníky, sokoly. Sokolové ho - člena malostranské jednoty - zvolili čestným členem Pařížského Sokola. Pan Generál vzpoměl jeho lásku k sv. Václavu a jeho chorál vnímá stejně radice, jako člověk narozený v té malé zemi tak často nešťastné... proto říkáme "naš" pan generál a přejeme mu všechno dobré. J.T.

Vážený Otče,

úvodem Vás srdečně pozdravujem a ďakujem pekne za Váš dopis s dárkom, ktorý mi spravil veľkú radosť... Mój pobyt v Nancy skončil 29. janviera t.r. tam som sa často stretával s pani Horáskou, maminkou MUDr. Horského a s reholnou sestrou Marie - Anne, ktorá je pôvodom Slovenka. Ich časté návštevy mi veľmi pomohli morálne a taktiež o malý kontakt s našou vlasťou.. tam som sa denne učil francúzky a spravil som malý pokrok... Ako ste už písal, dozvedeli ste sa o môjom nešťastí od pani Procházkové z Besansonu. Ano, je to moc zle pre mňa, najmä keď som mladý a život sa mi začínal. Modlil som sa, aby Pán Boh nedopustil nič zlého na mňa, keď som už sám a nič nemám. Trišiel 24. nov. 1970 a stalo sa mi to, čoho som sa najviac bál. Bol som viac než v kritickom stave; mal som prejdené nohy v stehnách, zastavili sa mi ledviny, pri dychaní sa mi krev dostávala na pľúca a pozdejšť ešte infekcia. Bol som moc nešťastný, rovnako ako lekári. Trvalo to už 7 mesiacov. 23. mája 1971 som odišiel z katolíckej nemocnice v Besancon do Lourdes. Po týždennom pobyte som sa vrátil opäť do nemocnice v úplnom rozdielnom stave. Všetci boli tým dosť prekvapení. Hneď na to som bol premiestnený do Nancy. Moje zdravie bolo veľmi dobré. V Bratislave mám priateľa, ktorý dokončuje teológiu. Písal som mu pred odchodom do Lourdes, že pojdeme na sv. miesto, kde sa zjavila Sv. Panna Mária, aby som sa spýtal prečo Pán Boh dopustil na mňa takéto nešťastie. Jeho odpoveď znela: Polož kytičku rúži k nohám Blahoslavenej Panny Márie a pomodli sa za seba, svoju zomrelú matku, veď týmto Pán Boh ti dáva možnosť niest' časť z Kristovho útrpenia, čím sa otvárajú brány večného pokoja. Mal pravdu. Viem, že sa nemožem zúčastňovať na svetských radoostiach, ako iní, zostavam viac a menej sám. Modlím sa a verím, že to všetko zle na tejto zemi je iba aby som bol šťastný, šťastný navždy! Váš priateľ J. Liška / mladý krajan ze Slovenska/

Praha, dne 29. února 1972

Milý příteli, / tci Bernáčkovi,

při vzpomínce na Tvé blízké výročí - 25 let kněžského svěcení v Olomouci 1.3.1947 a Tvé Primice u Panny Marie ve Frýdku - posílám Ti dnes, v předvečer tohoto významného dne v Tvém životě, gratulace naší rodiny i Tvých kamarádů s nimiž jsi bojoval ve Francii a v Anglii. Zítřa Tě vzpomeneme při mši svaté a budeme obětovat naše modlitby na Tvé úmysly, na stálé zdraví a pomoc Boží do všech Tvých snah. Hlavou mi jako ve filmu míjejí myšlenky a obrazy našeho seznámení v r. 1937 na Pax Romaně a na světové výstavě v Paříži. Pak naše nové setkání za války v Agde, Marseille, Coréze, Lyon, Paříž - i po válce v naší svobodné vlasti. Již od r. 1939 věrně sloužíš Bohu a vlasti. Kdekoliv jsi našel naše krajany v zahraničí, bez ideových rozdílů, každému jsi přinášel úsměv, zdravý optimismus a třeba i hmotnou pomoc. V tyto dny si snad vzpomenu na Tebe krajaně z Detroitu /USA/, z Toronta, kde jsi založil novou českou farnost Sv. Václava, ze Švýcar a nyní i v Paříži - tedy známé Tvou obětavou službu již 33 roků doma i v cizině! - Nechť Bůh Ti žehná a nám pošle dostatek kněží, jejichž smysl života je sloužit velkým ideálům Božím i lidským...

F.B. - dobrovolník z Agde-Francie

Lyon, dne 10. května 1972

Milý Otče...

mám zde Váš milý dopis z 11. dubna 1972. Jistě by Vás zajímalo něco z mého života, který byl nikoliv bez zajímavostí... W 17 letech jsem opustil - Čechy krásné, Čechy mé ... prošel jsem vyšší tkalcovskou školu v Žitavě. Později vstoupil do strojní praxe za výdělkem denního chleba. V r. 1911 ve Švýcarech a o rok později v Lyonu, nalézám ve svých 22 letech jeden z důležitých cílů na mých cestách, kdy se rozhoduji odjet do Anglie načerpat další životní zkušenosti. V r. 1914-1918 mě zastihla válka ve Francii. Na místě jsem byl zmobilizován a v r. 1916-1918 řídil továrnu pracující pro armádu. Po válce jsem navštívil Čechy a vrátil se zpět do Lyonu. V r. 1921 jsem vynalezl patent na přístroj, který v lyonském hedvábnickém průmyslu nebyl doposud znám, jež umožňoval komplikované látky vyrábět mechanicky místo pomalé ruční výroby na stavech. Tento patent je spolehlivý a je znám ve výrobě pod mým jménem. V lednu 1925 otvírám svůj vlastní podnik s 8. mi mechanickými stavy, které organizují výrobu typických lyonských výrobků.

V době průmyslové krize od r. 1929 jsem organizoval mou speciální výrobu podle teoretických studií uveřejněných v "Textilním obzoru" Českých průmyslníků v Praze r. 1911. Ihned po válce r. 1945, tenkrát mi bylo 55 let, jel jsem do vlasti a chtěl jsem mé znalosti uplatnit doma k službě našeho kraje v Podkrásovi. Nesouhlasil jsem s postátněním i malých podniků a se zármutkem a odvahou jsem se vrátil do Lyonu abych s mými syny vybudoval úspěšný podnik - dvě továrny u Lyonu...! O podobné lásce k vlasti, strádání a docílení úspěchů pilnou a poctivou prací by nám mohli vyprávět mnozí krajané. Těšíme se na další řádky pana R. Loumy a nechť mu Bůh žehná!

N á š program :

3. června v 17.30 mše svatá v kostele St. Germain l'Auxerrois a potom ve farním sále p ř e d n á š k a historika Otce Paul de Vooght o M. J. Husovi.

24. června v 17.30 při koncelebrované mši svaté uvítáme v Paříži našeho novokněze Otce Ladislava Daňka a zároveň připomeneme 25. výročí kněžství Otce A. Bernáčka, OSA. - přítomné krajany a přátelé uvítá slavnostní kazatel Otec Cyril Láta l, OSA. - Po mši svaté bude recepce ve farním sále, kde se seznámíme s Otcem Daňkem, který pochází z brněnské diecéze. Prosím naše farníky a krajany i přátelé, aby svou ú č a s t í projevili svou radost Otcí Bernáčkovi i Otcí Dankovi a vděčnost za kus práce v Paříži pro oživení krajauského života. Oběma naším kněžím budeme vyprošovat při mši svaté Boží pomoc pro jejich kněžskou službu.
Mgr. Jindřich Parolek

Koncem června se krajané rozjíždějí na zaslouženou dovolenou nebo na sokolský sjezd do Vídně proto o prázdninách nebude pravidelné mše svaté, ale Otec L. Daňek bude obětovat mši svatou pro krajan y v kostele St. Nicolas, 49. Turbigo v 17 hod. v sobotu 29. července ke cti sv. Anny a 19. srpna ke cti Nanebevzetí Panny Marie. - V sobotu 9. září bude znovu v 17.30 v St. Germain a potom ke cti sv. Václava 23. září, -

*prožnamenej de si
naše data*

Naše výzva o sociální pomoc se setkala s porozuměním krajanů a s úspěchem, neboť máme k dispozici dětský kočárek, vybavičku jsme odevzdali a obdrželi jsme kusy prádla i šatů pro naše potřebné krajany. Misie udělila tři finanční podpory a z darů jsme nyní schopni pomoci krajanům v nejvyšší nouzi. Na tisk "Oběžníku" a sociální pomoc jsme obdrželi:
1. 282.-Fr. a polovičku věnujeme na sociální fond - rychlá pomoc: SOS. - rozdělení řídí komitě tři členů farnosti: farář, paní Stránská a paní Virtuozó. Mnozí dárci si nepřáli abychom uváděli jejich jména, ale snad budeme mít radost, když poznáme naše spolupracovníky a přátelé: V. Roubal, Mme Virtuoso, J. Juříček, L. Maníček, J. Příkazský, R. Slavík, J. Zouhar, M. Nečasová, F. Komárek, Rod. Filová, Mme Bělehrádková, J. Hrdlička, Josef Petr, F. Vonka, De Vooght, prof. L. Bochet, A. Procházka, V. Cikhart, Mme Monzer, M. Pospíšil, K. Slíva, V. Teichman, M. Pajdar, Mme M. Jouhier, Mme M. Stobnická-Švýcarsko, Rod. Nedopitová, Mme M. Pacini, Hrabě R. Kinský, G. Švanda, Dr. J. Trnka, Ing. Dr. Fr. Zigmund, Mme Thierry-Mieg, E. Hampl, Rod. Sarik, O. Česák, J. J. Ševčík, akad. malíř J. Holý, Rod. Křížová, Rose Pospíšil, J. Kotásek, J. Liška, B. Nováková, V. Kubá, F. Kotrč, F. Kalčík, Mme V. Petrová, R. Biss, Mme J. Leipold, K. Kunc, R. Louma-Lyon, R. H.-O. Mikula, L. M.- ing. E. Kutzweil, arch. Stránský, ing. J. Havlíček, prof. V. Tapié, prof. B. Michel, generál J. Flipo, Mlle Z. Flipo, Rod. Fr. Pieller, akad. malířka H. Hladíková, F. Tichý, akad. malíř J. Hejna, Colonel Tintant, prof. Onrovčík, paní Dubská, J. Stebeta, C. Dobias, Dr. Šimeček-Švýcarsko, Mudr. J. Schneider-Švýcarsko, J. Hlaváček-Lausanne, Dr. L. K'epelka-Basilej, Mme Babotková, ing. V. Gruber, ing. J. Prachář, Rod. Bernardová, Rod. Benáková, M. Matulová, Dr. K. Lischka-NSR., J. Trnka, Ing. J. Šotek-Švýcarsko a celá řada štědrých dárců již viděli svá jména v minulém čísle a všem říkáme po staročesku: "Bůh vám všem štědře zapláť!"

"Nejbohatší není ten, kdo má mnoho majetku, ale kdo má dost schopností, udělat co nejvíce lidí šťastných." Ch. Read

"Chvalořeč o svatém Cyrilu a Metoději / k svátku 5. července /
přeslavných učitelů slovanského národa, blaženého Cyrila a arcibiskupa panonského Metoděje, kteří vytvořili proň písmo a přeložili Nový a Starý Zákon do jeho jazyka Pane, požehnej, Otče. - ... Tito dva svatí a přeslavní otcové byli ozdobeni touž vírou, tytéž činy dovršili. Neboť se stali přesídlenci ze své vlasti a příchozími do země cizí ... Hadrián, biskup římský, služebník všech služebníků Božích napsal.. posíláme vám našeho bratra, otíhodného Metoděje, vysvěceného na arcibiskupství, do vašeho kraje ..."
z knihy: Literární památky epochy velkomoravské: Dr. J. Vašica

"OBĚŽNÍK - CIRCULAIRE" .. Bulletin No. 4.- Juin - juillet - 1972 - de la Mission Catholique Tchèque - Périodique paraissant 6 fois par an.-
Abonnement: 6.-Fr.- Imprimé au siège de la Mission par le responsable éditeur: Mgr. H. Parolek, 49. rue Turbigo, Paris 3 - tel. 272.92.54 -
C.C. Postal : 32.965.91 Miss. Cath. Tchèque Clergé, 49, rue Turbigo, Paris 3.
Centre postal: La Source